

Arrest

nr. 168 310 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij wordt geweigerd om een gunstig gevolg te geven aan het verzoek om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 233.030 van de Raad van State van 25 november 2015 dat het arrest nr. 123.102 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2014 vernietigt en de zaak verwijst naar een anders samengestelde kamer van de Raad.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker was in het bezit van een F-kaart op grond van het huwelijk met zijn Belgische echtgenote. Na zijn uitlevering aan de Verenigde Staten van Amerika en zijn invrijheidsstelling aldaar, dient hij een aanvraag in om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Op 15 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om geen gunstig gevolg te geven aan deze

aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*"R(...), A(...)
geboren te (...), op (...)
nationaliteit: Pakistan*

Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Betrokkene verbleef van 11/07/2008 tot oktober 2011 in het buitenland.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij arrest nr. 123.102 van 25 april 2014 werd de bestreden beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest werd echter door de Raad van State op 25 november 2015 bij arrest nr. 233.030 verbroken. Het beroep ligt thans opnieuw voor bij een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt de verzoeker de schending op van artikel 19 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verder verwijt hij de verweerder machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat de bestreden beslissing werd genomen door mevrouw S.B. attaché.

Dat gedaagde er allicht van uitgaat dat deze machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (delegatiebesluit van 18 maart 2009), dat in haar artikel 6 bepaalt dat:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt <delegatie> van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1 er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]l artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41 ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid;

artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1 bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7 § 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

Dat evenwel dit delegatiebesluit van 18 maart 2009 geen bepaling bevat omtrent art. 19 van de Vreemdelingenwet.

Dat er ook delegatie werd voorzien naar art. 35 en 39 van het KB Vreemdelingen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 82213 van 31 mei 2012 het volgende stelt:

3.9. Noch voormelde bepaling, noch enige andere bepaling van het Delegatiebesluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet of, daargelaten de vraag of een wettelijk toegekende bevoegdheid mag gedelegeerd worden via een koninklijk besluit een bepaling van het Vreemdelingenbesluit op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de Minister c.q. staatssecretaris. Dit blijkt evenmin uit het aan de nota toegevoegde schrijven van K. De Vulder van 8 juli 2009 waarin geponeerd wordt dat D. Rans ingevolge artikel 6 van het Delegatiebesluit beslissingen mag nemen.

3.10. De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegd orgaan.

Dat er bijgevolg geen uitdrukkelijke bepaling is die een bevoegdheidsdelegatie aan een attaché voorziet. Dat een delegatie 'bij analogie' in ieder geval uitgesloten is.

Dat derhalve de beslissing ongeacht de inhoud in ieder geval genomen is door een niet bevoegd persoon."

De verzoeker voert aldus aan dat de bestreden beslissing werd getroffen door een niet bevoegd persoon nu ter zake geen bevoegdheidsdelegatie is voorzien aan een attaché.

Dienaangaande kan vooreerst worden opgemerkt dat de bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong moet vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken, maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld.

De Raad stelt samen met de verzoeker vast dat de bestreden beslissing werd getroffen door mevrouw S.B., attaché en dit “voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

De bestreden beslissing vermeldt als juridische grondslag artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

De voorwaarden om opnieuw te worden ingeschreven en om het recht te hebben op terugkeer, worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning, de Europese blauwe kaart of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

Het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

De EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene verliest haar geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- *bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*
- *zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt niet uitdrukkelijk aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot het recht op terugkeer van een vreemdeling die over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. Uit het bepaalde in artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet dat “Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, de minister of zijn gemachtigde verplicht [is] tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden”, blijkt evenwel impliciet doch zeker dat ook de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”, d.i. thans de staatssecretaris of de gemachtigde van de staatssecretaris (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.030; RvS 9 maart 2004, nr. 128.966). De artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit voorzien geen bevoegdheidsregeling ter zake.

Het blijkt dan ook dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het recht op terugkeer, bepaald in artikel 19 van de vreemdelingenwet, heeft toevertrouwd aan de minister c.q.

staatssecretaris of zijn gemachtigde. Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt.

Bijgevolg rest enkel de vraag of de betrokken ambtenaar, S.B., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, *in casu* als gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging of de formele delegatie van beslissingsbevoegdheid. Immers moet een dergelijke machtiging formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt om voor hem een beslissing of een bepaalde categorie van beslissingen te nemen (*cf.* RvS 23 april 2009, nr. 192.585; RvS 15 september 2008, nr. 186.269; RvS 9 maart 2004, nr. 128.966).

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, S.B., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Voormeld artikel 6, §1 van het delegatiebesluit luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...)artikel 19, § 4; (...)”

Vermits de bevoegdheid voor het treffen van een beslissing met toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, kan worden gevonden in artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet, kan voor de delegatie van de bevoegdheid om die beslissingen te nemen in artikel 6, §1 van het delegatiebesluit worden volstaan met de verwijzing naar artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet zonder uitdrukkelijk §1 te vernoemen. In artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet is geen sprake van het nemen van een beslissing, zodat in het delegatiebesluit niet uitdrukkelijk naar die paragraaf hoefde te worden verwezen naast de verwijzing naar artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet (RvS 25 november 2015, nr. 233.030).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat mevrouw S. B., als attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij artikel 6, §1 van het delegatiebesluit formeel werd gemachtigd tot het nemen van beslissingen zoals deze die thans voorligt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op hetgeen voorafgaat, past het om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE